

На основу члана 6. став 1. Уредбе о заступнику Републике Србије пред Европским судом за људска права („Службени гласник РС“, број 61/06 –пречишћен текст) објављује се, на српском и енглеском језику, Одлука Европског суда за људска права по представци број 2545/05 – Пузовић и Медаревић против Србије, која гласи:

„ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЉУДСКА ПРАВА

ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ

ОДЛУКА

Представка број 2545/05

Драган ПУЗОВИЋ и Драгица МЕДАРЕВИЋ

против Србије

Европски суд за људска права (Друго одељење), 15. септембра 2009. године на седници већа у саставу:

Françoise Tulkens, *председник*,

Ireneu Cabral Barreto,

Vladimiro Zagrebelsky,

Danutė Jočienė,

Dragoljub Popović,

András Sajó,

Nona Tsotsoria, *судије*,

и Sally Dollé, *секретар Одељења*,

После разматрања предметне представке која је поднета 22. децембра 2004. године,

У вези са декларацијом Владе Тужене државе поднете 27. јануара 2009. године којом се од Суда тражи да представку скине са листе предмета и одговором подносилаца представке на исту,

После већања, доноси следећу одлуку:

ЧИЊЕНИЦЕ

Подносиоци представке, г. Драган Пузовић и гђа Драгица Медаревић су српски држављани рођени 1950. године, односно 1951. године и сада живе у Рашкој. Владу Тужене државе представљао је њен заступник, г. С. Царић.

Чињенице овог предмета, како су их странке доставиле, могу се сумирати на следећи начин.

Подносиоци представке су 26. августа 1994. године поднели тужбу Општинском суду у Рашкој, тражећи поништење једног броја уговора које је потписао њихов отац као и одређивање имовине њихове покојне мајке.

После очеве смрти, подносиоци представке су 14. марта 1995. године покренули посебну парницу, којом су тражили да се његов тестамент прогласи неважећим и да се одреди његова имовина.

Општински суд у Рашкој је 12. октобра 2005. године формално здружио ова два поступка и после тога одржао неколико рочишта у овом предмету.

Врховни суд је 16. маја 2006. године пренео надлежност Општинском суду у Краљеву.

Општински суд у Краљеву је 6. новембра 2006. године званично обуставио овај поступак до решења предмета подносилаца представке пред Европским судом за људска права.

Испоставило се да овај поступак још није решен у првој инстанци.

ПРИТУЖБЕ

Подносиоци представке су се ослонили на чл. 3, 6, 8, 13, 14 и 17. Конвенције, као и на члан 1. Протокола бр. 1. У суштини, они су се жалили на дужину и правичност поступка и непостојање делотворног правног средства за процедурално закашњење.

ПРАВО

Влада је о представци обавештена према члану 6. став 1 и члану 13. Конвенције.

Дописом од 15. јануара 2009. године, Влада је обавестила Суд да предлаже да се припреми једнострана декларација ради решења питања која су постављена овом представком.

Она је даље затражила од Суда да представку скине с листе предмета у складу с чланом 37. Конвенције.

Декларација коју је потписао заступник Владе, предвидела је следеће:

„Изјављујем да је Влада Републике Србије спремна да прихвати да је дошло до повреде права подносилаца представке према члану 6. став 1 и члану 13. Конвенције и нуди да подносиоцима представке исплати износ од 4.000 евра *ex gratia* у вези с представком која је код Европског суда за људска права заведена под бројем 2545/05.

Овај износ, који покрива материјалну и нематеријалну штету као и трошкове, платиће се у динарској против вредности без пореза који се може платити и на рачун ... [који наведе] ... подносилац представке. Овај износ ће се исплатити у року од три месеца од датума испостављања [одлуке] Суда. Ово плаћање ће представљати коначно решење овог предмета.

Влада изражава жаљење што је дошло до радњи које су довеле до подношења ове представке.“

У два каснија поднеска од 16. марта 2009. године подносиоци представке су од Суда тражили да им се додели 50.000 евра на име штете.

Суд подсећа да члан 37. Конвенције предвиђа да може, у било којој фази поступка, одлучити да представку скине са списка предмета. Посебно, члан 37. став 1 (в) омогућава Суду да предмет скине са списка ако сматра да „више није оправдано да се настави са разматрањем представке“, а то је у прошлости чинио на основу одређених једностраних декларација од стране Влада, чак и када су подносиоци представки наставили да учествују у поступцима.

У том смислу, Суд ће пажљиво размотрити декларацију коју је Влада поднела у овом предмету у светлу начела која проистичу из његове судске праксе (види *Tahsin Acar против Турске*, [ВВ], број 26307/95, ст. 75 – 77, ЕЦХР 2003-VI).

Суд примећује да је у одређеном броју предмета навео природу и обим обавеза које проистичу за Високу страну уговорницу према члану 6. и 13. Конвенције у вези са правом на суђење у разумном року (види, међу многим другим, *Cocchiarella против Италије* [ВВ], број 64886/01, ЕЦХР 2006, *Kudla против Пољске* [ВВ], број 30210/96, ЕЦХР 2000-XI, *Илић против Србије*, број 30132/04, 9. октобар 2007. године). Суд је у случајевима где је утврдио повреду ових чланова доделио правично задовољење, а његов износ је зависио од посебних околности случаја.

У вези са уступцима садржаним у једностраној декларације Владе у предметном случају, као и у вези са износом предложене накнаде (која се може сматрати разумном у поређењу са накнадама које је Суд доделио у сличним предметима, када се узме у обзир чињеница да у надлежност Суда *ratione temporis* спада само пет година и шест месеци, пошто је Србија ратификовала Конвенцију 3. марта 2004. године), Суд сматра да даље разматрање представке није оправдано (члан 37. став 1 (в) Конвенције, види, за релевантна начела, предмет *Tahsin Acar*, цитиран у горњем тексту, *Haran против Турске*, број 25754/94, пресуда од 26. марта 2002. године).

Суд је, такође, задовољан да поштовање људских права која су дефинисана Конвенцијом и Протоколима уз њу од њега више не захтева да настави разматрање овог дела представке (члан 37. став 1 *in fine*).

Сходно томе, треба га скинути са листе.

Пошто спорни поступак још није решен, треба имати у виду да одлука Суда да се предмет скине са листе нема утицаја на основаност захтева подносилаца представке за накнаду штете код домаћег суда нити, заправо, на њихову могућност да добију накнаду за свако додатно процедурално закашњење до ког може доћи после датума ове одлуке.

Најзад, Суд подсећа да је у складу са чланом 46. став 2 Конвенције, само Комитет министара надлежан да надзире извршење правоснажних пресуда. Међутим, ако Тужена држава не испоштује услове једностране декларације у предметном случају, представка се може поново ставити на списак предмета Суда сходно члану 37. став 2 Конвенције (види *Aleksentseva и двадесет осам других подносилаца представки против Русије* (одлука), број 75025/01, ЕЦХР, 23. март 2006. године).

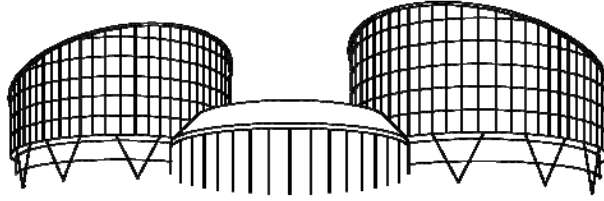
Из тих разлога, Суд једногласно

Узима у обзир услове из декларације тужене Владе и модалитете за обезбеђење обавеза о којима је у њој реч,

Одлучује да представку скине са списка својих предмета.

Sally Dollé
Секретар

Francoise Tulkens
Председник

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

1959 • 50 • 2009

SECOND SECTION

DECISION

Application no. 2545/05
by Dragan PUZOVIĆ and Dragica MEDAREVIĆ
against Serbia

The European Court of Human Rights (Second Section), sitting on 15 September 2009
as a Chamber composed of:

Françoise Tulkens, *President*,
Ireneu Cabral Barreto,
Vladimiro Zagrebelsky,
Danutė Jočienė,
Dragoljub Popović,
András Sajó,
Nona Tsotsoria, *judges*,

and Sally Dollé, *Section Registrar*,

Having regard to the above application lodged on 22 December 2004

Having regard to the declaration submitted by the respondent Government on 27
January 2009 requesting the Court to strike the application out of its list of cases and the
applicants' reply thereto,

Having deliberated, decides as follows:

THE FACTS

The applicants, Mr Dragan Puzović and Ms Dragica Medarević, are Serbian nationals
who were born in 1950 and 1951, respectively, and currently live in Raška. The Serbian
Government ("the Government") were represented by their Agent, Mr S Caric.

The facts of the case, as submitted by the parties, may be summarised as follows.

On 26 August 1994 the applicants filed an action with the Municipal Court (*Opštinski sud*) in Raška, seeking annulment of a number of contracts signed by their father, as well as the determination of their late mother's estate.

On 14 March 1995, following their father's death, the applicants brought a separate civil suit, requesting that his will be declared null and void and his estate determined.

On 12 October 2005 the Municipal Court in Raška formally joined the two sets of proceedings, and held a couple of hearings in the case thereafter.

On 16 May 2006 the Supreme Court delegated jurisdiction in favour of the Municipal Court in Kraljevo.

On 6 November 2006 the Municipal Court in Kraljevo formally stayed the proceedings pending the outcome of the applicants' case before the European Court of Human Rights.

It would appear that the proceedings in question are still pending at first instance.

COMPLAINTS

The applicants relied on Articles 3, 6, 8, 13, 14 and 17 of the Convention, as well as on Article 1 of Protocol No. 1. In substance, however, they complained about the length and fairness of the proceedings and the absence of an effective domestic remedy for procedural delay.

THE LAW

The application had been communicated to the Government under Article 6 § 1 and Article 13 of the Convention.

By letter dated 15 January 2009, the Government informed the Court that they proposed to make a unilateral declaration with a view to resolving the issues raised by the application. They further requested the Court to strike out the application in accordance with Article 37 of the Convention.

The declaration, signed by the Government's Agent, provided as follows:

"I declare that the Government of the Republic of Serbia is ready to accept that there had been a violation of the applicants' rights under Article 6 paragraph 1 and Article 13 of the Convention and offer to pay the applicants the amount of EUR 4,000 *ex gratia* in respect of the application registered under no. 2545/05 before the European Court of Human Rights.

This sum, which covers any pecuniary and non-pecuniary damage as well as costs, shall be paid in dinar counter-value, free of any taxes that may be applicable and to an account ... [specified] ... by the applicant. The sum shall be payable within three months from the date of delivery of the [decision] by the Court. This payment will constitute the final resolution of the case.

The Government regret the occurrence of the actions which have led to the bringing of the present application."

In two later submissions dated 16 March 2009 the applicants requested the Court to award them 50,000 euros in damages.

The Court recalls that Article 37 of the Convention provides that it may, at any stage of the proceedings, decide to strike an application out of its list of cases. In particular, Article 37 § 1 (c) enables the Court to strike a case out of its list if it finds that “it is no longer justified to continue the examination of the application”, and it has done so in the past on the basis of certain unilateral declarations by respondent Governments even if the applicants had maintained their cases.

To this end, the Court will carefully examine the declaration made by the Government in the present case in the light of the principles emerging from its case-law (see *Tahsin Acar v. Turkey*, [GC], no. 26307/95, §§ 75-77, ECHR 2003-VI).

The Court notes that it has specified in a number of cases the nature and extent of the obligations which arise for a State Party under Articles 6 and 13 of the Convention concerning the right to a hearing within a reasonable time (see, among many others, *Cocchiarella v. Italy* [GC], no. 64886/01, ECHR 2006; *Kudla v. Poland* [GC], no. 30210/96, ECHR 2000-XI; *Ilić v. Serbia*, no. 30132/04, 9 October 2007). Where the Court has found a breach of these Articles it has awarded just satisfaction, the amount of which has depended on the particular features of the case.

Having regard to the nature of the concessions contained in the Government’s unilateral declaration in the present case, as well as the amount of compensation proposed (which can be considered reasonable in comparison with the Court’s awards in similar cases, when account is taken of the fact that only five years and six months of the impugned proceedings fall within the Court’s competence *ratione temporis*, Serbia having ratified the Convention on 3 March 2004), the Court finds that it is no longer justified to continue the examination of the application (Article 37 § 1 (c) of the Convention; see, for the relevant principles, *Tahsin Acar*, cited above; *Haran v. Turkey*, no. 25754/94, judgment of 26 March 2002).

The Court is also satisfied that respect for human rights as defined in the Convention and the Protocols thereto does not require it to continue the examination the application (Article 37 § 1 *in fine*).

Accordingly, it should be struck out of the list.

Since the impugned proceedings appear to be still pending, it is to be noted that the Court’s strike-out decision is without prejudice to the merits of the applicants’ domestic claim or, indeed, their ability to obtain redress for any additional procedural delay which may occur after the date of the present decision.

Finally, the Court recalls that, in accordance with Article 46 § 2 of the Convention, the Committee of Ministers is competent to supervise the execution of its final judgments only. However, should the respondent State, fail to comply with the terms of its unilateral declaration in the present case, the application could be restored to the Court’s list pursuant to Article 37 § 2 of the Convention (see *Aleksentseva and 28 Others v. Russia* (dec.), no. 75025/01, ECHR, 23 March 2006).

For these reasons, the Court unanimously

Takes note of the terms of the respondent Government’s declaration and of the modalities for ensuring compliance with the undertakings referred to therein;

Decides to strike the application out of its list of cases.

Sally Dollé
Registrar

Françoise Tulkens
President“